

Sygn. akt V GC 284/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Kędzia

Protokolant: Małgorzata Wywijas

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 roku w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: T. W.

przeciwko: B. Z.

o zapłatę

orzeka:

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie V GNC 4/15 Sądu Rejonowego w Kaliszu i oddala powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.442,00 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Krzysztof Kędzia

UZASADNIENIE

W dniu 30.12.2014 roku pełnomocnik powoda T. W. wniósł pozew przeciwko B. Z. o zapłatę 9.008,89 zł. z ustawowymi odsetkami od kwot szczegółowo w pozwie wskazanych do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwana zakupiła u powoda towary o wartości dochodzonej pozwem, co zostało udokumentowane fakturami VAT zatwierdzonymi przez kupującą.

W dniu 27.01.2015 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana złożyła zarzuty od tego nakazu zapłaty, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Zarzucono, że żadna z należności zasądzonych nie jest wymagalna, gdyż dopiero zapłata powinna nastąpić po sprzedaży. Pozwana nie sprzedała do tej pory towarów, które nabyła od powoda, a tego dotyczą załączone do pozwu faktury.

Na rozprawie w dniu 16.07.2015 roku pełnomocnik pozwanej zgłosił dodatkowo zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód współpracował z pozwaną w ramach prowadzonych działalności gospodarczych przez strony. Polegało to na tym, że powód sprzedawał pozwanej koszule męskie różnego asortymentu. Sprzedaż była zawsze udokumentowana fakturą VAT, w której wpisywano termin płatności, ewentualnie zamieszczano zwrot "rozliczenie towarowo-pieniężne". W przypadku rozliczenia towarowo-pieniężnego, powód godził się na wymianę części koszul, których pozwana nie sprzedawała. Jednakże zwrot ten musiał być zastąpiony zakupem innych koszul i to w takim czasie od sprzedaży kiedy koszule były jeszcze modne.

Dowód: zeznania świadków A. S., M. W.,

płyta DVD k. 91, M. M. (1) k. 127 -128, zeznania powoda płyta DVD k. 211.

W związku ze sprzedażą pozwanej koszul męskich, powód wystawił następujące faktury VAT:

- z dnia 23.10.2008 roku na kwotę 3.498,96 zł. płatną do dnia 21.01.2009 roku,
- z dnia 21.11.2008 roku na kwotę 1.560,00 zł. płatną do dnia 21.11.2008 roku,
- z dnia 05.01.2009 roku na kwotę 1.456,68 zł. płatną do dnia 05.01.2009 roku,
- z dnia 22.02.2009 roku na kwotę 883,28 zł. płatną do dnia 24.02.2009 roku,
- z dnia 07.04.2009 roku na kwotę 1.800,72 zł., z oznaczeniem rozliczenie towarowo-pieniężne.

Dowód: faktury k. 11-13.

Pozwana nie zapłaciła cen wynikających z tych faktur, gdyż towaru nie sprzedawała i uważała, że powód powinien towar odebrać.

Dowód: częściowo zeznania świadka R. Z. - płyta DVD k.91, częściowo zeznania pozwanej płyta DVD k. 145,

.

Pozwana potwierdziła zadłużenie wobec powoda na dzień 31.12.2012 roku na kwotę 9.008,89 zł.

Dowód: potwierdzenie salda k. 14.

Dodatkowo pozwana potwierdziła zadłużenie na dzień 30.04.2012 roku wobec powoda na kwotę 13.013,86 zł.

Dowód: potwierdzenie k. 15.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej i świadka R. Z. co do tego, że pozwana miała prawo do zwrotu towaru, którego nie sprzedawała. Zeznania te sprzeczne są z zeznaniami świadków M. W., A. S., M. M. (1) i załączonymi do pozwu fakturami. Z dokumentów tych wynika, że powód oznaczył termin płatności z wyjątkiem zapisu na fakturze z dnia 07.04.2009 roku. Na tej fakturze zapisano sposób zapłaty przelew, a termin zapłaty rozliczenie towarowo-pieniężne. Jak wynika z zeznań świadków M. W., A. S., M. M. (1), a w szczególności przedstawiciela powoda, zapis taki oznaczał, że pozwana mogła wymienić zakupiony towar na inny, ale nie zwalniało to jej od zapłaty, jeśli tego towaru nie wymieniła. Nie oznaczało to bowiem możliwości zwrotu towaru.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka M. M. (2), gdyż pełnomocnik pozwanego nie wskazał miejsca aktualnego jej pobytu.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika niezbicie, że strony zawierały umowy sprzedaży. Tego rodzaju umowa została uregulowana w treści art. 535 k.c.

W pierwszej kolejności należy rozważyć zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenie z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawnia się z upływem lat dwóch. Termin płatności ostatniej ceny, wynikającej z umowy sprzedaży, przypadał na dzień 07.04.2009 roku. Sprzedaż ta miała miejsce w dniu 07.04.2009 roku i od dnia 08.04.2009 roku rozpoczął bieg terminu przedawnienia roszczenia.

Powód twierdzi, że pozwana uznała roszczenie potwierdzeniem salda z dnia 31.12.2012 roku. Załączone do pozwu potwierdzenie salda nie zawiera daty kiedy to uznanie miało miejsce, jest tylko zapisane, że potwierdzenia salda następuje na dzień 31.12.2012 roku. Nie ulega wątpliwości, że dokument musiał być sporządzony przez powoda po dniu 31.12.2012 roku i podpisany przez pozwaną. Nie ma to jednak wpływu na wynik sporu. Termin przedawnienia wszystkich roszczeń zgłoszonych w pozwie nastąpił bowiem z dniem 07.04.2011 roku. Sąd nie podziela poglądu pełnomocnika powoda, że potwierdzenie salda przerwało bieg przedawnienia, gdyż w ten sposób pozwana zrzekła się zarzutu przedawnienia. W ocenie sądu, oświadczenie woli w tym zakresie powinno być wyraźne, wskazywać na zamiar rezygnacji przez dłużnika ze zgłaszania zarzutu przedawnienia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 12.10.2011r. w sprawie II CSK 73/11). W tej sytuacji potwierdzenie salda, jako uznanie długu przedawnionego, nie skutkuje zrzeczeniem się z zarzutu przedawnienia. Przedłożone potwierdzenie salda nie zawiera wykazu faktur i nie można domniemywać, że jest to uznanie spornej wierzytelności, połączone z zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia. Powód nie podważa poglądu, że nie można uznać wierzytelności przedawnionej bez zrzeczenia się zarzutu przedawnienia.

Gdyby zarzut przedawnienia nie był skutecznie zgłoszony, to żądanie pozwu zostałoby uwzględnione.

W tym stanie rzeczy, na mocy art. 496 k.p.c., nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym należało uchylić, a powództwo oddalić.

O kosztach postanowiono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Powód przegrał proces w całości i dlatego został obciążony wszystkimi kosztami procesu. Wysokość tych kosztów wynika z opłaty od zarzutów, uiszczonej przez pozwaną w kwocie 225,00 zł., i wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w kwocie 1.200,00 zł. i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17,00 zł.